

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965269392/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Nr. 319. - XXXVI.

1.

Korset vil jeg aldrig svige,
Som saa salig bliver endt.
Skulde jeg en Christen være,
Uden Christi Kors at bære?
Nej, jeg har, vil JEsus sige,
Aldrig den Discipel kiendt.
Korset vil &c. &c.

48

2.

Paa de mørke Ørkens Gange
Følger det forfætte Land.
Hvad os her kan hart beegne,
Er kun saare lidt at regue
Mod uendelig at prange
I Fuldkommenhedens Stand.
Paa de mørke &c. &c.

Nr. 320. - XXXVII.

1.

Himlen, trods de grusomst' Bølger,
Himlen er min Anker-Grund.
Gaaer det over alle Bredde,
GUD skal nok sin Sandhed redde.
Efter Trængsels Midnat følger
Trøstens klare Morgen-Stund.
Himlen, trods &c. &c.

Nr. 319 — XXXVI. Original. Jfr. nr. 183, 194 og nr. 6, 6. — 1, 1: Korset har dobbelt betydning; det betegner på een gang selve Kristi kors og det kors o; den lidelse, som bliver lag: på den kristne. — 1, 3-4: Mt. 10, 39; 16, 24. — 2, 1: paa; oven på, eller; *Gange* vige. — 2, 2: *forfætte* forfættede. — 2, 3: *hart*, hårdt, svært; *beegne* nøde. — 2, 3: *prange* træde strålende frem. — 2, 6: *Stund* tilstand.
Nr. 320 — XXXVII. Original. — 1, 2: Jfr. Hebr. 6, 19; nr. 120, 1, 1 flg. — 1, 4: *sin Sandhed redde* sørge for, at hans ord og herte viser sig at være sandt.

2.

Himmel! gjør mig sterk i Striden,
Dig til Døden troe og huld.
Ja, naar Kiød og Blod vil skrekkes,
Og min Aand i Korset svekkes,
Ak! saa hielp, at Prøve-Tiden
Bliver dobbelt Sejer-fuld.
Himmel! gjør &c. &c.

Nr. 321. - XXXVIII.

49

1.

Skulde jeg tilbage vige,
Naar den Mørkheds Magt vil krige:
Skulde Siælen da saa blind
Lade Gift og Døden snige
Sig med Æble-Bid derind;
Eller slippe Himmerige,
For at følge Verdens Vind?
Skulde jeg min JESUM svige?
Nej, nej, nej! frie mig, Gud, fra saadant Sind!

2.

JESU! Sandhed at bekiende:
Siælen lod sig let forvende,
Blev igien saa kold, som Iis;
Saae hun ej dit Hierte brænde,
Dine Vunder til Beviis,
At du vist vil føre hende
Ind i Frydens Paradiis.
O den Troeskab uden Ende,
Den, den, den være evig Priis!

2, 4: i *Korselj* i lidelsen.
Nr. 321 - XXXVIII. Original. — 1, 2: den *Mørkheds Magt* om djævelens magt, Ef. 6, 11-12, jfr. Lk. 22, 53; Kol. 1, 13. — 1, 5: med *Æble-Bid* ved et lignende fald som *Uvas*, da hun bed i æblet, 1. Mos. 3, 6, jfr. nr. 133, 7, 4; 230, 3, 3. — 2, 2: *forvende* føre vild. — 2, 3: Vi ville sætte komus efter *Iis*, da den følgende betingelsesætning: *saae hun ej o. s. v.*, hører til 1, 2-3. — 2, 4-5: *dine Vunder* står sifcorduct med *dit Hierte* som objekt for *saae hun ej*. — 2, 5-6: *til Beviis*, at] til bevis for, at. — 2, 8: jfr. 1. Kor. 10, 13; 1. Thess. 5, 24; Hebr. 10, 23.